

NEVEIKSMES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 4:35-41; Mk. 5:21-34; Rom. 5:3-5; Ļj. 19:23-27; Ļj. 23:8-12; Lk. 24:13-27; Rom. 8:18, 28.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet ne vien par to: mēs teicam sevi laimīgus arī savās ciešanās, zinādami, ka ciešanas rada izturību, izturība – pastāvību, pastāvība – cerību, bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots” (Rom. 5:3-5).

Kādu vakaru, saulei grimstot aiz apvāršņa, jauna meitene gāja mājās, kad uznāca tumša vētra. Viņa paātrināja soli, zinot, ka vēl ir gabals ejams. Viņas vaigam sākumā pieskārs viens lietus piliens, tad vēl viens, un pavisam drīz viņa jau bija pilnībā izlijusi. Viņa sāka skriet, līdz atrāva vaļā mājas durvis, tēvam steidzoties viņai pretī. Aptinis segu ap viņas pleciem, viņš jautāja: “Es tikko redzēju tevi lietū. Kāpēc tu pie katras zibens šautras pārstāji skriet, lai paskatītos uz augšu un pasmaidītu?”

“Ak, es apstājos, lai paskatītos uz augšu,” viņa sacīja, “jo Dievs taisīja manu bildi!”

Kāda ir mūsu reakcija, kad dzīvē nāk vētras vai kad attiecībās ar Dievu piedzīvojam neveiksmes? Vai mēs noliecam galvu, kad lietus sit mums pa muguru, vai tomēr skatāmies augšup, zinot un uzticoties, ka Dievs ir klātesošs, kad raugāmies uz Viņu?

Šonedēļ mēs izpētīsim dažas reakcijas, kas mums bieži rodas, kad dzīve ir izaicinoša. Mēs apsvērsim, kā mēs varam izmantot dzīves neveiksmes, lai nevis vājinātu, bet stiprinātu mūsu vissvarīgākās attiecības.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. jūnijā.

Dzīves vētras

Jēzus bija pavadījis nogurdinošu dienu, pie Galilejas ezera mācot lielus ļaužu pūļus. Viņa vārds turpinās skanēt cilvēku prātos vēl ilgi un visā mūžībā. Kad iestājās vakars, Jēzus uzrunāja Savus mācekļus, aicinot doties kopā ar Viņu: “Pārcelsimies uz otru malu” (Mk. 4:35). Jēzus zināja, ka nāks vētra, tomēr piedāvāja šo izbraucienu. Viņam bija svarīga dzīves mācība, ko iemācīt saviem tuvākajiem sekotājiem. Jūs droši vien zināt, kas notika tālāk.

Izlasi šo stāstu vēlreiz Mk. 4:35-41. Kādas ticības mācības vari no tā paņemt? _____

Apsver šos punktus:

1. Jēzus aizmieg uz spilvena, kas, visticamāk, bija vienīgais laivā. Zvejnieku laivās parasti bija viens spilvens, uz kura sēdēja stūrmanis pie stūres. Viņš vadīja laivu uz mērķi. Tātad Jēzus ir “stūrmaņa” vietā, bet Viņš aizmieg pie stūres.

2. Ne visi mācekļi bija jauni burātāji. Pēteris, Jēkabs un Jānis bija pieredzējuši zvejnieki. Viņi labi pazina Galilejas jūru un zināja, kā rīkoties vētrā.

3. Šis ir vienīgais evaņģēlijos pierakstītais gadījums, kad Jēzus guļ. Vienā no viņu dzīves briesmīgākajām vētrām, kad mācekļi ir izbiedēti un domā, ka ies bojā, Jēzus guļ laivas aizmugurē.

4. Mācekļu reakcija krīzes brīdī ir: “Vai Tev nerūp?” Viņi apšaubā Jēzus raksturu un Viņa mīlestību pret viņiem. Bieži arī mēs tā reaģējam grūtību laikā.

Bezcerībā mēs cenšamies glābt paši sevi vai arī sāpēs un zaudējumos sākam šaubīties par Dieva mīlestību un rūpēm. Mēs pieņemam, ka Viņam būtu jārikojas noteiktā veidā, balstoties uz mūsu skatījumu. Bet, tāpat kā ar mācekļiem, tieši dzīves vētrās Dievs var darīt vislielākos brīnumus. Dievs vienmēr ir uzticīgs, pat tad, kad Viņa šķietamā neiejaukšanās mums nav saprotama. Viņš mūsu vētrās ir kopā ar mums un var tās aplusināt, kad mēs to nevaram.

Kāda parasti ir tava reakcija, kad dzīvē saskaries ar vētru? Kā šādi brīži ietekmē tavas attiecības ar Dievu? Kad savā dzīvē esi piedzīvojis 2. Kor. 5:7? _____

Tiec dziedināts

Iztēlojies ļaužu pūli Galilejas ezera krastā. Viņi gaida Jēzus atgriešanos jau kopš agra rīta, un, kad Viņš izkāpj no laivas, viņi spiežas Viņam klāt un seko līdz Kapernaumai. Pēkšņi parādās Jairs, sinagogas priekšnieks, un lūdz Jēzu nākt un dziedināt viņa meitu.

Pūlī ir sieviete, kas daudzus gadus bijusi nevesela. Viņa ir iztērējusi visu naudu ārstiem, bet “slimība bija kļuvusi vēl ļaunāka” (Mk. 5:26). Viņa bija dzirdējusi par šo lielo Galilejas Vīru un cerībā savākusi pēdējos spēkus, lai no rīta izietu no mājas un pievienotos pūlim. Nokļūstot tuvāk Jēzum, cilvēku spiediens ir gandrīz smacējošs. Un tad, caur stumšanos un grūstīšanos, šī sieviete ierauga Jēzu. Viņa sevi iedrošina: “Ja vien Viņa drēbes aizskaršu, tad tapšu vesela” (Mk. 5:28).

Izlasi Mk. 5:21-34. Kas tur notika, un ko mēs varam no tā mācīties? _____

Šis gadījums atklāj Jēzus rūpes un līdzjūtību pret slimiem un vientuļiem cilvēkiem, tiem, kas parasti pazūd pūlī. Daudzi tajā dienā bija tuvu Jēzum, vienkārši sekojot pūlim, bet tikai viena sieviete apzināti pastiepa roku, lai pieskartos Viņam un saņemtu svētību, pēc kuras tik ļoti ilgojās. Tomēr ne pieskāriens viņu dziedināja; viņas ticība darīja viņu veselu (Mk. 5:34). “Glābējs spēja atšķirt ticības pieskārienu no gadījuma rakstura saskarsmes pūļa spiediena rezultātā.” (E. Vaits “Laikmetu ilgas”, 344. lpp.) Jēzus drēbēs nebija īpaša spēka; dziedināja sievietes ticība un viņas izvēle pastiept roku pretī Jēzum.

Šī vārgā sieviete savās ciešanās un izmisumā varēja tajā rītā palikt gultā, bet tā vietā viņa apzināti un cerības pilna meklēja Jēzu, lai tuvotos Viņam cerībā saņemt dziedināšanu. Viņu redzēt no attāluma nebija pietiekami – viņa gāja tieši pie Viņa.

Jēzus aicina arī mūs darīt to pašu šodien: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācīties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm” (Mt. 11:28, 29).

Kā šī sieviete savā lielajā vajadzībā piedzīvoja savā dzīvē Rom. 5:3-5 domas? Kā tas varētu izskatīties tavā dzīvē? _____

Ījabs

Kad domājam par grūtībām Bībelē, Ījabs, iespējams, ir pirmais, kas nāk prātā. Viņš ne tikai zaudēja visu savu mantu (Īj. 1:14-17), bet zaudēja arī savus bērnus (Īj. 1:18, 19) un veselību (Īj. 2:7). Tad viņa sieva mēģināja pārliecināt viņu nolādēt Dievu un mirt (Īj. 2:9).

Pēc kāda laika pie Ījaba atnāca trīs draugi. Viņi bija tik šokēti par viņa izskatu, ka nosēdēja pie viņa, klusējot septiņas dienas (Īj. 2:13). Galu galā, kad viņi sāka runāt, viņi mēģināja piedāvāt cilvēciski saprotamus iemeslus tam, kāpēc Ījabu bija piemeklējusi nelaime, bet ar to neapzināti tikai palielināja viņa ciešanas. Šie trīs “draugi” viņu apsūdzēja, sakot, ka viņam noteikti ir kāds slepens grēks, kas jānožēlo (Īj. 8:11, 15), pat sakot: “Tiešām, lūk, tāda nu ir ļaundara dzīves vieta; tādi ir mitekļi tiem, kas neatzīst Dievu” (Īj. 18:21).

Kā uz to atbildēja Ījabs? Izlasi Īj. 19:23-27 un Īj. 23:8-12. _____

Neskatoties uz traģiskajiem notikumiem viņa dzīvē un to, ka viņš tos neizprata, Ījabs palika uzticīgs. Viņš turējās stingri. Viņš nenovērsās no Dieva un Viņu nenolādēja. Tā vietā, kad viņu kārdināja vainot Dievu, viņš sacīja: “Kails es esmu nācis no savas mātes klēpja, un kails es atkal aiziešu. Tas Kungs bija devis, Tas Kungs ir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts” (Īj. 1:21).

Mēs arī dzīvojam tās pašas cīņas vidū. Velns mūs apņēm ar sāpēm, ciešanām, zaudējumiem un grūtībām kā daļu no sava plāna, lai izkropļotu mūsu priekšstatu par mīlošo Dievu. Šādos brīžos mēs varam reaģēt vienā no diviem veidiem – vainot un noraidīt Dievu vai arī piekerties Viņam ar visu savu spēku. Lai arī apkārt mums notiek cīņa, mums jāatceras, ka mūžības gaismā mūsu īslaicīgās grūtības ir tikai pagaidu pārbaudījumi (2. Kor. 4:16-18). Tas, ko redzam šeit un tagad, ir tikai maza daļa no visa, un viens no lielākajiem ticīga cilvēka izaicinājumiem ir uzticēties Dievam pat visskumjākajos brīžos. Dievs daudzos veidos mums ir atklājis Savu mīlestību. Mums jāpieturas pie šīs svarīgās patiesības – Dieva mīlestības – pat tad, ja šobrīd to nesajūtam.

Ja tu šobrīd piedzīvo grūtus laikus, steidzies pie Dieva. Paņem Bībeli un savus pierakstus un pavadī laiku ar Dievu ārā dabā. Pieraksti Rom. 5:3-5 un pārdomā dažādos šīs Rakstu vietas vēstījumus, ticot, ka Dieva mīlestība un rūpes par tevi ir drošākais un stabilākais faktors tavā dzīvē. _____

Ceļš uz Emavu

Pēdējās nedēļas abiem mācekļiem bija kā amerikāņu kalniņi – viņi atkal un atkal prātā pārcilāja notikumus un sarunas, ko bija piedzīvojuši. Uzvaras gājiens uz Jeruzalemi un templī notikusī šķīstīšana. Pashā svētki augšistabā. Jēzus lūgšanas Ģetzemanes dārzā. Jūdas neglaimojošā nodevība. Jēzus tiesa, izsmiešana, sitieni. Jēzus ievainotā miesa pie krusta un Viņa pēdējie vārdi, pirms Viņš izdvesa pēdējo elpu, kad pēcpusdienas debesis aptumšojās. Pārrautais tempļa priekšgars. Taisno kapu atvēršanās. Jēzus ķermeņa noņemšana no krusta un nolikšana kapā pirms sabata. Un pēc tam neskaidrība, vilšanās un jautājumi mācekļu prātos. Kā viņi visu bija tik ļoti pārpratuši?

Jēzus sekotāji bija vilušies, sarūgtināti un apmulsuši. Tā bija viņu dzīves lielākā neveiksme. Viņi nesaprata, ka tas bija tikai mirklis visu laiku lielākajā stāstā. Kad divi no viņiem gāja uz Emavu, parādījās Jēzus un gāja kopā ar viņiem.

Izlasi sarunu Lk. 24:13-27 un pārdomā divas dažādas perspektīvas – abu mācekļu un Jēzus perspektīvu. _____

Kad viņu acis tika atvērtas, abi mācekļi steigšus devās uz Jeruzalemi, lai līdzdalītu, kas bija noticis ceļā (Lk. 24:33, 34). Kad Jēzus atnāca un nostājās viņu vidū, viņi bija pārbijušies. Pievērsiet uzmanību, ko Viņš jautāja: “Kāpēc jūs esat satraukti? Un kāpēc jūsu sirdīs rodas šaubas?” (Lk. 24:38, NKJV)

Šī ir arī Jēzus vēsts mums šodien. Pārāk bieži mēs aizmirstam, ka mūsu ielejās Jēzus iet mums līdzās. Pārāk bieži mēs Viņu nepazīstam. Pārāk bieži mēs aizmirstam, ka stāsts ir daudz plašāks. Pārāk bieži jūtamies satraukti un ļaujām šaubām rasties mūsu sirdīs, aizmirstot, ka Jēzus droši tur mūsu dzīvi Savās rokās. Un pārāk bieži domājam, ka mēs labāk zinām, kas īstenībā notiek mūsu dzīvē (Lk. 24:18).

Bībele sniedz lieliskus padomus, kā mēs kā kristieši varam reaģēt uz izaicinājumiem un neveiksmēm. Veltiet laiku, lai izpētītu šos pantus: Rom. 8:28, Fil. 4:4-13, Jēk. 1:2-4, 12 un 2. Kor. 12:9, 10. Kā daļu no sava pētījuma pierakstiet trīs galvenos vēstījumus, ko varat līdzdalīt kādam, kurš šobrīd piedzīvo neveiksmes, ņemot vērā 2. Kor. 1:4. _____

Redzēt Jēzu

Vai tu esi kādreiz vēlējies redzēt Jēzu, jūtoties nomāks? Iedomājies sevi šajā sapnī: “Izskatījās, ka esmu izmisumā, un, aizklājusi seju ar rokām, domāju: ja Jēzus būtu virs zemes, es ietu pie Viņa, mestos pie Viņa kājām un izstāstītu Viņam visas savas bēdas. Viņš no manis nenovērstos, Viņš par mani apžēlotos, es Viņu mīlētu un Viņam vienmēr kalpotu. Tad atvērās durvis un ienāca kāda persona, kurai bija cēla stāja un izskats. Tā līdzietīgi mani uzlūkoja un sacīja: ‘Vai tu labprāt gribētu redzēt Jēzu? Viņš ir šeit un, ja tu gribi, tu vari Viņu redzēt. Ņem visu, kas tev ir un seko man!’ To dzirdot, mani pārņēma neizsakāms prieks, es jautri satvēru savas nedaudzās mantas un sekoju savam vadonim. Viņš mani pieveda pie kādām stāvām un acīmredzami nestiprām kāpnēm. Kad es sāku kāpt augšā, viņš mani paskubināja lūkoties uz augšu, lai es neapreibtu un nenokristu. Daudzi citi, kas bija kāpuši pa šīm kāpnēm, krita, galā nononākuši.

Mēs sasniedzām pēdējo pakāpienu un stāvējām pie kādām durvīm. Mans vadonis aizrādīja, lai es šeit atstāju visas lietas, ko esmu paņēmusi līdzī. Es tās priecīgi noliku; tad viņš atvēra durvis un aicināja mani ieiet. Nākamajā mirklī es stāvēju Jēzus priekšā. Cik skaista seja! Tas nepārprotami bija Viņš; tik labvēlīgs un cienīgs izskats nevarēja būt nevienam citam. Kad Viņa skatiens pavērsās pret mani, es tūlīt zināju, ka Viņam ir pazīstami visi mani dzīves apstākļi, visas manas domas un jūtas.

Es mēģināju izvairīties no Viņa skatienu, jo nebiju spējīga panest Viņa vērigās acis, taču Viņš smaidīdams nāca tuvāk un, likdams Savu roku uz manu galvu, sacīja: ‘Nebīsties!’ Viņa patīkamā balss apņēma manu sirdi ar tādu svētlaimību, kādu vēl nekad agrāk nebiju izjutusi. Es biju tik laimīga, ka nespēju izsacīt nevienu vārdu, bet, pārņemta no neapraķstāmas svētlaimības, nokritu pie Viņa kājām. Kamēr bezpalīdzīgi gulēju, man garām slīdēja skaisti un krāšņi skati. Likās, ka esmu sasniegusi Debesu drošību un mieru. Mans spēks pilnībā atgriezās un es piecēlos. Jēzus mīlestības pilnais skatiens vēl dusēja uz mani, un Viņa smaidis atspirdzināja manu dvēseli. Viņa klātbūtne piepildīja mani ar svētu godbijību un neizsakāmu mīlestību. [...]

Šis sapnis deva man cerību .. [un] ticību .., un manā tumšajā dvēselē uzausa gaisma par to, cik jauki un vienkārši ir uzticēties Dievam.” (Elena Vaita “Agrīnie raksti”, 79.–81. lpp.)

Saskaroties ar dzīves neveiksmēm, mums jāpievērš uzmanība Jēzum un tam, ko Viņš atklāj par Dieva mīlestību pret mums.

Kādu cerību tu vari gūt sev tieši tagad no Rom. 8:18, 28? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Tieši tad, kad saskaramies ar dzīves izaicinājumiem, mums visvairāk jāpieķeras Dievam. Visas tēmas, ko esam pētījuši šajā ceturksnī, palīdz uzturēt un atjaunot stipru dzīvi kopā ar Dievu. Kad sastopies ar neveiksmi, piemēram, veselības problēmām, finansiālām grūtībām, laulības sabrukumu, tuvinieka nāvi vai citu nastu, kas atņem prieku, apsver šādus jautājumus un pārdomā līdz šim apgūtās mācības.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā jūsu izpratni par Dievu ietekmēja grūtības, ko esat piedzīvojuši savā dzīvē? Kā jūs varat skaidrāk ieraudzīt Dieva patieso raksturu?

2. Kad pēdējo reizi tu lūdzi, lai Dieva balss tavā dzīvē būtu spēcīgāka par ienaidnieka balsi? Atceries, ka zaglis (sātans) nāk, lai zagtu, nogalinātu un iznīcinātu, bet Dievs dod pilnvērtīgu dzīvi (Jņ. 10:10).

3. Vai tava sirds ir pazemīga? Vai tu uzticies, ka Dievs joprojām ir visvarens un vada tavu dzīvi, neskatoties uz grūtībām? Ja ne, kā tu vari iemācīties šo pazemīgo uzticību Dieva labestībai un mīlestībai uz tevi personīgi?

4. Vai tu ikdienā dzīvo Dieva Vārdā? Lūdz Dievam atsvaidzināt savu pirmo mīlestību uz Viņu, piedzīvojot izaicinājumus.

5. Kad pēdējo reizi tu vērsies lūgšanās pie Dieva kā pie Miera Nesēja un Padomdevēja, uzticoties, ka Viņš pilda apsoliĵumu nekad tevi neatstāt un nepamest (Ebr. 13:5)?

6. Ja tava ticība ir vāja, lūdz: “Kungs, es ticu; palīdzi manai neticībai!” (Mk. 9:24) Pulcini ap sevi cilvēkus, kas var iedrošināt, nevis nomākt.

7. Pasaule ne vienmēr rūpējas par vājajiem, neizglītajiem, ievainotajiem un salauztajiem. Dieva vēsts – “Kad tu esi vājš, es esmu stiprs” – ir vēsts, kas var radikāli pārveidot cilvēku dzīvi. Padomā par kādu, ko šodien vari iedrošināt ar šo vēsti.

KOPSAVILKUMS:

Mēs joprojām dzīvojam grēka nomocītā pasaulē, kas pilna sāpju, un katram no mums kādā dzīves brīdī jāpiedzīvo grūtības, kas var likt apšaubīt Dieva mīlestību. Atgriežoties pie tā, kā dažādi Bībeles cilvēki reaģēja uz neveiksmēm, mēs varam smelties drosmi, ka mūsu reakcija šādos brīžos var stiprināt mūsu gaitas ar Dievu, kurš nemainās (Mal. 3:6) un kura mīlestība paliek mūžīgi.